

Arrest

nr. 53 556 van 21 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 6 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE loco advocaat I. TWAGIRAMUNGU en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 22 januari 2010 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 5 augustus 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een keniaans staatsburger te zijn van Kikuyu origine en afkomstig van Nyeri. Op latere leeftijd verhuisde u naar Nairobi waar u een kledingzaak begon en later groenten verkocht. U ging een traditioneel huwelijk aan met Mwangi Njenga en kreeg in 1998 samen met hem een zoon, Ngahu Arnold genaamd. Uw man bleek leider te zijn van de Mungiki voor de Mathare regio. Als leider van de Mungiki onderhield hij contacten met gecorrumpeerde politieagenten en 2 parlamentsleden, Maina Kamanda en William Kabogo, met wie hij bij jullie thuis vergaderde. Op 15 februari 2007 werd uw partner thuis vermoord door u onbekende mensen. Zelf werd u die dag verdoofd waarna uw belagers de woning doorzochten en de verslagen van de bewuste vergaderingen ontvreemden, alsook video-opnames die van deze vergaderingen gemaakt werden. Na het overlijden van uw echtgenoot waren zowel de Mungiki, de politie als de bovenvermelde parlamentsleden geïnteresseerd in deze documenten en opnames. Ze verdachten u ervan deze nog steeds in uw bezit te hebben en u diende onder te duiken. Uiteindelijk vluchtte u naar Groot-Brittannië waar u in augustus 2007 asiel vroeg. Uw asielaanvraag werd ten gronde afgewezen en u werd in juli 2008 gerepatriëerd. Uit vrees voor uw belagers dook u na uw terugkeer onder bij uw vriendin Zipporah Njeri in Ruiru. Vanuit Groot-Brittannië had u contact met een zekere Kamande, waarvan u dacht dat u hem kon vertrouwen. Hij was op de hoogte van uw situatie in Groot-Brittannië en u vertrouwde hem uw plannen toe om bij Zipporah onder te duiken maar hij verraadde u. Amper 3 weken na uw terugkeer kreeg u een anonieme telefoon met de vraag of u namen had genoemd in Groot-Brittannië. Daarna ondervond u geen problemen meer tot u in april 2009 plots anonieme dreig telefoons begon te krijgen waarin u naar de opnames en documenten van de vergaderingen werd gevraagd. Uw vriendin Zipporah werd bang en bracht u in juni 2009 naar de Little Sister in Kayole. U dook er onder maar werd er ook opgebeld. Uw ouders werden aangevallen en hun huis doorzocht, en op 25 augustus 2009 werd uw zoon ontvoerd. U had toen al een advocaat onder de arm genomen, maar die werd enige tijd later vermoord. Met de hulp van de zusters werd iemand gevonden met wie u naar België kon reizen. U verliet Kenia op 21 januari 2010 en kwam op 22 januari 2010 aan in België, waar u diezelfde dag nog asiel vroeg.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u reeds op 2 augustus 2007 asiel vroeg in Groot-Brittannië. Uit uw door de Britse asielinstanties aan het CGVS overgemaakt asieldossier blijkt dat uw asielaanvraag ten gronde werd behandeld. U herhaalde tijdens uw huidige asielaanvraag dezelfde feiten die u reeds in Groot-Brittannië inriep, waaromtrent zowel het Home Office, dd. 13/08/2007, als in beroep het Asylum and Immigration Tribunal, dd. 22/11/2007, omstandig motiveerden dat uw verklaringen betreffende de kern van uw asielrelaas dermate vaag, tegenstrijdig en vooral bedenkelijk zijn dat onmogelijk geloof kan gehecht worden aan uw beweerde relatie met een Mungiki leider, noch aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. In tweede orde werd geargumenteed dat zelfs zo geloof zou gehecht worden aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, quod non, u op bescherming zou kunnen rekenen van de Keniaanse autoriteiten en u bovendien over een intern vluchtalternatief beschikt (zie Brits asieldossier in administratief dossier). De Commissaris-generaal acht het derhalve niet opportuun opnieuw in te gaan op de door u in het kader van uw Britse asielprocedure reeds aangehaalde en beoordeelde vervolgingsfeiten.

Voorts verklaarde u eind juli 2008 naar Kenia gerepatriëerd te zijn geweest en er opnieuw en om dezelfde redenen - u bent immers op de hoogte van hun praktijken en wordt er bovendien onterecht van verdacht over gevoelige informatie te beschikken, in de vorm van verslagen en opnames van vergaderingen, die hen zou kunnen compromitteren - problemen te hebben ondervonden met de personen die aan de basis lagen van uw vlucht naar en asielaanvraag in Groot-Brittannië in 2007 (gehoorverslag CGVS, p. 4 e.v.). Daar zoals reeds vermeld echter geen geloof kan gehecht worden aan de door u in het kader van uw Britse asielprocedure aangehaalde problemen met de Mungiki en bepaalde gecorrumpeerde politieagenten en parlamentsleden, kan bezwaarlijk geloof gehecht worden aan de problemen die u na uw terugkeer naar Kenia met deze zelfde mensen zou ondervonden hebben.

Bovendien legde u ook betreffende de vervolgingsfeiten die zich na uw terugkeer naar Kenia zouden voorgedaan hebben, dermate vage en bedenkelijke verklaringen af die van aard zijn het ongeloofwaardig karakter van uw relaas verder te bevestigen.

Zo verklaarde u via Zipporah vernomen te hebben dat Kamande u verraadde ten aanzien van uw belagers, maar kon u hoegenaamd niet verklaren hoe zij hiervan op de hoogte was en kan u zich niet herinneren wanneer ze u dit vertelde (gehoorverslag CGVS, p. 5-6). Voorts verklaarde u in augustus 2008 een eerste keer opgebeld te zijn geweest door uw belagers met de vraag of u hun namen had vermeld in Groot-Brittannië en vervolgens pas eind april 2009 terug dreigtelefoons te hebben gekregen, deze keer met de bedoeling de verslagen en opnames van hun vergaderingen terug te krijgen (gehoorverslag CGVS, p. 6). Gevraagd waarom ze u die documenten pas in april 2009 vroegen, antwoordde u dat Kabogo en Kamanda precies op dat ogenblik in een beroepsprocedure verwickeld waren om hun parlementair mandaat terug te krijgen en u veronderstelde dat het daar mee te maken had. Gevraagd of ze nu dan nog in deze documenten geïnteresseerd zouden zijn, nu uit uw verklaringen blijkt dat ze opnieuw parlamentsleden zijn, antwoordde u dat deze documenten hen te allen tijde in diskrediet kunnen brengen louter omwille van de inhoud ervan (gehoorverslag CGVS, p. 4 en 6). Gevraagd waarom ze er dan niet eerder naar gevraagd hebben, met name toen u terugkeerde naar Kenia en ze u de eerste keer opbelden, diende u het antwoord echter schuldig te blijven (gehoorverslag CGVS, p. 6). Gevraagd waarom ze na al die jaren en na alles wat u al doorstaan hebt nog steeds denken dat u deze documenten hebt en tegen hen zou gebruiken - wat u al lang gedaan had kunnen hebben indien u ze zou hebben -, antwoordde u dat er op de cd met opnames van de vergaderingen waarschijnlijk iets heel belangrijks staat waar u niet van op de hoogte bent. Bovendien zou deze cd ook zeer belastende informatie voor de politie bevatten (gehoorverslag CGVS, p. 11). Het is dan ook enigszins opmerkelijk te noemen dat Kamande volgens uw verklaringen wist waar u zich schuilhield maar uw belagers blijkbaar toch verkozen u op te bellen om deze documenten te bemachtigen met het voor de hand liggend risico dat u dan opnieuw zou vluchten of elders onderduiken (gehoorverslag CGVS, p. 7). Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat ze u nooit in eigen persoon zouden komen opzoeken aangezien het vooraanstaande politici betreft. Wanneer vervolgens opgemerkt werd dat ze ook gewoon iemand konden sturen in plaats van zelf te komen, antwoordde u te veronderstellen dat ze u waarschijnlijk later wel zouden komen opzoeken, hetgeen echter geen antwoord is op de vaststelling dat ze door u te bellen u de kans gaven opnieuw te verdwijnen met de documenten waarvan ze denken dat u ze in uw bezit heeft en waar ze volgens uw verklaringen wanhopig naar op zoek zijn (gehoorverslag CGVS, p. 7).

Voorts kon u zich vreemd genoeg niet meer exact herinneren wanneer uw ouders aangevallen werden en hun huis doorzocht werd. U kon zich met name niet meer herinneren of het nu voor of na uw vertrek naar de Little Sisters in juni 2009 was (gehoorverslag CGVS, p. 9), terwijl u in de vragenlijst van het CGVS nog liet optekenen dat uw ouders eind april 2009 het bezoek kregen van mensen die op zoek waren naar de bewuste cd (zie vragenlijst CGVS dd. 26/01/2010, p. 2). Hiermee geconfronteerd kon u niet langer met zekerheid bevestigen of dit nu voor of na uw vertrek naar de zusters plaatsvond (gehoorverslag CGVS, p. 11). Voorts verklaarde u dat u ook bij de Little Sisters in Kayole nog dreigtelefoons kreeg en u zelfs tot 6 maal toe van nummer diende te veranderen omdat uw belagers er steeds in slaagden uw nieuw telefoonnummer te achterhalen (gehoorverslag CGVS, p. 8 en 10), wat zeer bedenkelijk is. Gevraagd hoe ze tot 6 maal toe uw nieuw nummer konden achterhalen, zeker nu u in die periode nauwelijks nog communiceerde, - maar niet waar u zich bevond - kon u hier alleszins geen verklaring voor geven en stelde u dat dit ook voor u een mysterie blijft (gehoorverslag CGVS, p. 9). Tot slot verklaarde u een advocaat gecontacteerd te hebben, Kingara genaamd, die zich inzet voor mensen die problemen hebben met de overheid en de Mungiki, maar die enige tijd later echter vermoord werd (gehoorverslag CGVS, p. 9-10). U wist echter niet of deze moord iets met uw zaak te maken had en wist evenmin of hij reeds stappen ondernomen had in uw dossier. Bovendien kon u evenmin zeggen hoe uw belagers achterhaald zouden hebben dat hij uw advocaat was (gehoorverslag CGVS, p. 9-10). U stelde dat er u daags voor het CGVS-gehoor van 12 mei 2010 documenten opgestuurd waren vanuit Kenia die echter nog niet toegekomen waren, en stelde dat in deze documenten misschien nadere informatie over uw advocaat zou zitten (gehoorverslag CGVS, p. 1 en 10). Tot op heden legde u echter enkel 3 internetartikels neer, waarin in algemene termen over de Mungiki en over de moord op Oscar Kamau Kingara bericht wordt en waarin u geenszins vermeld wordt. Deze artikels werden bovendien op 26 mei 2010 afgedrukt en reeds de volgende dag op het CGVS neergelegd. Voorts blijkt uit deze artikels dat de moord op Oscar Kamau Kingara, de voorzitter van de naar hem genoemde mensenrechtenbeweging Oscar Foundation, veel stof deed opwaaien en sterk gemediatiseerd werd in Kenia. Bovendien legt u geen enkel document neer waaruit blijkt dat u ooit contact zou gehad hebben met hem en verklaarde u dat hij vermoord werd na dat u in juni 2009 bij de Little Sisters in Kayole onderdook (gehoorverslag CGVS, p. 11), terwijl uit de door u na het CGVS-gehoor neergelegde artikels blijkt dat hij reeds op 6 maart 2009 vermoord werd. U maakt derhalve

allerminst aannemelijk contact te hebben gehad met Kingara, laat staan dat hij omwille van uw zaak vermoord zou zijn.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u allerminst aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U legt tot geen enkel document neer dat uw identiteit of reisweg zou kunnen aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster roept de schending in van "volgende wetsbepalingen:

- *Artikel 1 A 2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen;*
- *Artikelen 48/2 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen".*

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster stelt haar land van herkomst opnieuw te zijn ontvlucht omdat zij er nog steeds gevisieerd werd door leden van de Mungiki-sekte, politieagenten en politici, die menen dat zij over geheime informatie zou beschikken die hen aanbelangt.

3.2. Verzoekster betwist het motief van de commissaris-generaal "dat geen geloof kon gehecht worden aan de problemen die verzoekster gehad heeft met de Mungiki en bepaalde gecorrumpeerde agenten en de parlementsleden na haar terugkeer in Kenia op 25.07.2008 OMDAT reeds voordien geen geloof werd gehecht aan deze problemen in het kader van de Britse asielaanvraag in (home office 13/08/2007 en Asylum and Immigration tribunal 22.11.2007)" en argumenteert dat "De hernieuwde vervolgingsfeiten waaraan verzoekster het slachtoffer was/is na 25.07.2008 door de Mungiki, de politie en de parlementsleden Mama Kamanda en William Kabogo zijn nieuw en volledig onafhankelijk van de feiten die reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van de asielaanvraag verworpen door de Britse asiel Instanties. (...) De feiten waarop verzoekster zich baseert zijn identiek als in 2007, maar de bedreigingen en vervolgingen waaraan verzoekster het slachtoffer was/is door de Mungiki, bepaalde politieagenten en beide parlemenstleden na haar terugkeer in Kenia op 25.07.2008 zijn dus nieuw en onafhankelijk van eerdere vervolgingen in 2007 (voorwerp van eerdere asielaanvraag door de Britse asielautoriteiten). Verzoekster benadrukt dat zij "verklaarde dat Mama Kamanda en William Kabogo opnieuw parlementsleden zijn. Dat de beide politici na al die jaren (2007) steeds geïnteresseerd bleven in de opnamen en verslagen, omdat het belastende informatie betrof die hen schade kon berokkenen. Bovendien staan beide politici opnieuw in de schijnwerpers nadat ze onlangs opnieuw parlementsleden zijn geworden. Daarenboven wisten de politici dat verzoekster opnieuw in Kenia was via Kamande, en dat de kans reëel was dat verzoekster mogelijk op de hoogte zou kunnen zijn van de inhoud van deze verslagen en opnamen. Er dient ook niet uit het oog verloren te worden dat verzoekster de vrouw was van de vermoorde Mwangi Njenga en dat de vergaderingen bij haar thuis plaats vonden toen haar echtgenoot nog leefde. Bovendien willen de beide politici (inclusief Mungiki en politie) ten allen prijze vermijden dat de corruptie van de politie en hun betrokkenheid daarin openbaar zou kunnen worden gemaakt. Politicus Kamanda wist bovendien heel goed waar verzoekster naar toe ging na haar

terugkeer in Kenia, aangezien hij getipt was. Hij liet verzoekster schijnbaar met rust, maar heeft wel haar zoon doen ontvoeren door de Mungiki(verhoor p.7)".

3.2.1. Waar verzoekster erop wijst dat ze in België andere, nieuwe "vervolgingsfeiten" aanvoert, gaat zij eraan voorbij dat deze wel dezelfde oorzaak hebben, met name dat sinds de moord op haar partner, een Mungiki-leider, en het doorzoeken van haar huis "zowel de Mungiki, de politiemensen als de twee politiciers mij ervan [verdenken] de documenten en video-opnames in mijn bezit te hebben" (vragenlijst, p.2). Verzoekster betwist noch weerlegt de motieven van de Britse asielinstanties in het kader van haar asielaanvraag in Groot-Brittannië en bemerkt "Terecht oordeelde de Commissaris-generaal dat het niet opportuun was opnieuw in te gaan op de door verzoekster in het kader van haar Britse asielprocedure reeds aangehaalde vervolgingsfeiten." De vaststelling dat in het kader van haar asielprocedure in Groot-Brittannië verzoeksters voorgehouden vervolging ongeloofwaardig bevonden werd, hypothekeert dan ook de geloofwaardigheid van verzoeksters bewering dat zij na haar terugkeer om exact dezelfde redenen opnieuw werd geviséerd. Overigens heeft verzoekster haar profiel gewijzigd nu ze thans beweert wel gehuwd te zijn, zij het traditioneel, terwijl ze in Groot-Brittannië ongehuwd was en er ook geen bruidschat werd betaald. Verzoeksters dubbelzinnige beweringen in België over een eventuele partner/echtgenoot/bijzit die zonder haar medeweten Mungiki-leider was, ondergraaft verder de geloofwaardigheid ervan te meer nu haar verklaringen verder behept zijn met talrijke vaagheden, tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden. Verzoekster gaat eraan voorbij dat indien zij ondergedoken leefde, deze bijzondere omstandigheid net toelaat te verwachten dat zij extra geïnteresseerd was in de ernst van haar situatie en onder meer het verraad van verzoekster door Kamande. Het is dan ook niet aannemelijk dat indien een vriendin voor haar inlichtingen verkreeg over haar belagers, zij dit niet uitvoerig heeft besproken, en zich zelfs niet afvroeg hoe haar vriendin deze informatie bekwam. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster aanvankelijk verklaarde zich wel te kunnen herinneren wanneer de inval bij haar ouders plaatsvond, met name "Eind april 2009" (vragenlijst, p.2), maar naderhand niet meer "kan me de exacte datum niet herinneren", zelfs niet wist of dit voor of na haar vertrek was naar Kayole (gehoorverslag CGVS, p.9). Verzoekster erkent in haar verzoekschrift dat zij "zich niet meer precies kon herinneren wanneer haar ouders werden aangevallen voor of na haar vertrek naar Little Sisters" maar biedt geen aannemelijke verklaringen voor haar vage en tegenstrijdige verklaringen. De louter hypothetische opmerking in het verzoekschrift dat dit "kan mogelijk te maken hebben met stress" kan bezwaarlijk overtuigen. De voorgehouden feiten vormen immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid, waren ingrijpend (zie gehoorverslag CGVS, p.9 "Moeder liep ernstige verwondingen op en vader brak heen") en zijn van determinerende invloed geweest op verzoeksters verdere leven, zodat zij in het geheugen zouden gegrift zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Verzoekster ondersteunt daarbij ook thans de wijzigingen niet met de nodige bewijselementen terwijl ze in Kenia was en haar reis had voorbereid en redelijk is dat ze het bestaan van een partner waarmee ze tien jaar samenleefde en kinderen had, kan aantonen. Evenmin toont ze aan dat deze partner door de overheid als Mungiki wordt beschouwd. Verzoekster beperkt zich verder tot het louter herhalen van haar voorgehouden vluchtrelaas en eerdere verklaringen.

3.3. Ten slotte wijst verweerder er terecht op dat verzoekster enkel een algemeen artikel neerlegt over de moord op advocaat Kingara, die veel mediabelangstelling kende, maar geen enkel begin van bewijs neerlegt waaruit een band kan blijken tussen haar en deze advocaat. Het verzoekschrift komt ook op dit punt niet verder dan loutere beweringen, en biedt evenmin een aannemelijke verklaring voor haar onwetendheid aangaande de tussenkomst van deze advocaat in haar dossier. Het asielrelaas kan ook op dit punt niet overtuigen. De overige algemene internetartikels over de algemene situatie in het land van herkomst volstaan niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.3.1. De door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden en omissies raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten. Verzoeksters verklaringen blijven ook in België ongestaafde beweringen waaraan geen geloof kan worden gehecht.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK